

Si vine vara... mult asteptata vara... Saluturi toride si pline cu arome de mojito si limonade servite cu umbrelute jamaicane facute-n China!

Gata cu dark-ul, e timpul pentru fuste lalai si scurte, bufanti vaporosi si pantaloni scurti, decolteuri in forma de defileuri abrupte si uleioase, muschi tatuati cu bufnite intelepte, unghii cu gel pana-n gat, ochelari de soare si pe urechi, bronzari intensive si transpiratie cat incapa! Plus culori vii, colorate, exotice... fara numarrRR!

Vara concertistica e deja pregatita. Am tot scris de ceea ce urmeaza sa se intample, cred ca stiti si voi optiunile clare si veti decide in functie de stare, puscultura, conjuctura, proximitate.

Cata proximitate ar fi pentru Alba Iulia, heh... stiu doar ca e cam peste mana mai pentru toata lumea. Pentru ca din Ardeal nu sunt chiar foarte multi cei care vor ajunge la DBE iar Bucuresti-ul este cumva departe... noroc ca centura s-a extins si avem acum de la intrarea in Sibiu si pana la iesirea din Sebes autostrada! Iar de acolo mai sunt doar 12 km pana-n Alba Iulia, deci e de bine cumva!

Imi amintesc ca atunci cand am inceput cu DonisArt, in 2008, am ales Brasovul. La acea vreme chiar nu se intampla mai nimic pe acolo, nu erau cluburi serioase unde se putea canta corect, evenimentele mele erau destul de nisate si nici nu ma gandeam ca macar jumatate din audienta sa nu fie din Brasov. In realitate, mai putin de un sfert erau din orasul de sub Tampa, restul din capitala. Plus cativa rasfirati rebeli din prin IS, SV, CJ, SB, CT, AG... Si eternii fani straini, care veneau sa-si sustina trupa preferata si sa descopere Romania printr-un oras superb. Cam asta a fost si scopul meu initial, sa inglobez in acelasi eveniment nisat concertul cu turismul... sau, intr-un limbaj mai aplicat, turismul de concert. Minunea nu a tinut decat 2 ani, dupa care m-am reorientat spre Bucuresti, acolo unde se intampla toate... mai putin partea cu turismul, ca deja obosisem cu atatea mari asteptari neimplinite in frumosul oras transilvanean. I-am dat o nota pragmatica ideii de concert si am continuat sa sustin in capitala, cu cateva escapade pe la BV, CJ sau TM, ideea de underground muzical dark nisat.

DBE l-am scos din ecuatie dupa primele 2 editii si i-am dat o alta identitate, un fel de traditie anuala. Initial mi-am creat iar mari asteptari, vazand ce cetate renovata exista la Alba Iulia, cu un spatiu RYMA perfect pentru ideea mea, cu o infrastruktura locala convenabila pentru orice fel de turist, deci pentru orice buzunar. Plus faptul ca nimeni nu mai organizase nimic acolo, mi se parea perfect sa promovez o zona a tarii de care nu ma lega nimic nici familial, nici profesional, nici logistic. Mi-a placut enorm locatia, ideea de a dezvolta acolo ceva mai mult de un simplu festival, mai ales ca e orasul Marii Uniri, reconciliere nationala, bla-bla. Plus ca Tibi si Cristina, creatorii RYMA, urmau sa faca acolo un loc perfect pentru evadarea din cotidian. Nici nu-mi trecea prin cap ca organele locale nu vor sari sa ma copleseasca cu sinergii (aduceam sute de turisti in orasul lor cu pofta de cheltuit, plus vizibilitate unui oras fara evenimente internationale), de asta am facut jde mii de PPT-uri, meetinguri, audiente, tot ce se practica astazi. Insa nu am avut probabil culuarul si nici abilitatile de a trece peste compromisuri, pentru a transforma DBE-ul intr-un festival de muzica si atat. Incapatanarea mea si lipsa de flexibilitate la compromisuri a dus ca in 2014 sa-mi pierd motivatia de a-l mai organiza, in ciuda faptului ca DBE ar fi fost cel mai vizibil eveniment din oras in materie de vizitatori ai urbei. Insa un an de pauza m-a ajutat sa gandesc total relaxat, detasat si sa privesc DBE-ul acum doar ca pe un hobby pe care il "pretez" cu mult drag, fara a cere, fara a impune, fara a implora, fara a judeca. Cum va fi sa fie, va fi!

In acest sens, am ales de data aceasta calea comunicatelor vizuale, non-verbale (acele afise explicite), fara prea mult folclor si floricele prin texte lungite si povestite, lucruri uzitate in trecut si care au imprimat catre cei ce au fost la DBE diverse stari, la un moment dat, in timp. Insa cu asocieri de numerologii simpliste si jucause, ca sa nu para prea prea doomish totul, dar ca sa ramana evenimentul in memoria celui posibil interesat (PR atipic, nu?).

Ca orice om, si DBE-ul trece prin diferite stari (mamaaaaa, cum suna asta) si doreste sa nu se repete banal, dar nici sa se complice inutil. Dorinta de a face din DBE 6 un eveniment cu accent pe Metal se trage de la Kogaionon, acel fanzin care m-a tinut in priza 20 ani, idee care m-a facut sa nu abdic de la crezul pe care il aveam inca de pe vremea studentiei, acel etern back to the roots, fara fite, vedetism, dar cu accent total pe minimalism. Celebrarea lui mi-a dat un sens iar incurajarile celor ce doreau sa revina la DBE mi-au creat un fel de "obligatie" faina, pe care am pus-o in practica cu placere. Ce va fi, vom vedea.

Dar sa ma intorc la comparatia din Brasovul anului 2008 cu Alba Iulia de astazi. Nu sunt prea mari diferente, pentru ca Alba Iulia este un oras si mai departe de capitala, mult prea departe chiar si de Cluj Napoca, daca e sa ma raportez la cati oameni reuseste DBE sa mobilizeze de acolo. Am vazut ca vin iarasi turisti straini din multe tari, ceea ce imi reconfirma ca ceea ce fac nu prea are legatura cu Romania. Acelasi sentiment l-am avut si pe vremea cand revista Kogaionon iese periodic: mult mai cunoscuta si de interes era in afara Romaniei decat acasa. Am facut-o apoi in limba romana, sa ma adresez celor de aici, sa prezint muzici nisate, nepromovate mai de nimeni, dar care aveau ceva fain de prezentat. Nu am miscat muntii cu cateva editii in limba romana, asa ca incepand cu nr 6 am transformat-o iar profi, in engleza.

Nu m-am asociat cu miscarea Metal/Rock de la noi, nu am mers periodic la concerte, nu am socializat continuu cu mai-marii vremurilor, atat din lipsa de timp, cat si din dorinta de a-mi urma propria cale. Am simtit tot timpul o competitie fatala intre cam toti oamenii implicati in Rock/Metal, pe fata toata lumea era prietena cu toata lumea, pe la spate, in schimb, doar can-can, repros, invidie, rautate. Plus neparolisti, tepari, mincinosi, fara onoare, imbarligatori, dar oricand gata sa dea pilde intelepte si sfaturi guru, mai ales daca erau in centrul atentiei. Si de aici acel iz de frustrare continua in aceasta scena, dar ambalata inteligent prin fariseatice zambete si strangeri de maini false. Ca la o vanatoare interminabila, unde nu stii cine pe cine vaneaza. Uofff... De departe insa se detasa ca atitudine Doru "Rocker Ionescu", o persoana cu adevarat eleganta in comportament si pozitiva tot timpul. Si mi-l amintesc cu placere de acum 20 ani, cand la Satu Mare se intampla an de an un festival fain si apucasem chiar sa fac parte din juriu alaturi de el, heh. Am invatat multe de la el in scurtul timp petrecut impreuna dar mi-a fost de mare ajutor! Si au mai fost cateva persoane faine intalnite, inspirationale spre aspirational! Dar mult prea putine si tacute, retrase chiar. Poate ca si asta mi-a placut, nu stiu. In fine.

Uneori ma incercam un timid regret ca n-am facut mai mult decat sa-mi adulez izolarea eclectica (unii ar cataloga-o ca pe una elitista), ca poate astazi aceasta scena ar fi fost mai putin fragmentata, mai sudata, mai participativa si mai prietenoasa. Nu stiu daca eu as fi putut conta in aceasta ecuatie, dar stiu acum ca as fi putut incerca mai direct, sincer total si sanatos, nu doar combinativ sau ignorant. Ce am descoperit acum 25 ani de ani se intampla cumva si astazi, ceea ce imi da acelasi sentiment de deja-vu si de apasare trista. Acum 25 de ani eram mult mai incrancenat, mai sarcastic, mai plin de mine si mai arogant fata de cei care oricum erau aroganti cu toata lumea. Mi-am gasit prin sertare zilele trecute o caseta audio cu emisiunea mea radio Antofagasta, din 1996, am ascultat-o nostalgic si mi-am amintit cum eram, heh... Un zambet acum si merg mai departe.

La anul implinesc 25 ani de cand sustin (in felul meu latent si discret) miscarea asta muzicala underground la noi, cu faze si intensitati diferite. Emisiunea mea radio am pornit-o in 1991, la un post local (Radio Top), cu inregistrari pe banda de magnetofon, cu texte scrise si citite de pe foaie de hartie, in vremuri in care nu se stia decat de Bon Jovi, Metallica si AC/DC. Iron Maiden si Judas Priest erau deja drujbe iar curentul Death Metal american de-abia se aseza pe la noi. Nu se transmitea inca nimic live din studio si imi amintesc ca am tras emisiunea de vreo 5 ori, atat de emotionat eram... n-aveti idee ce caterinca s-a facut pe seama mea de aia mai mari de la radio, care ma vedeau un super tupeist si zeflemitor, cu barba, plete, blugi, student intrat primul pe liste, sef de grupa... si, deodata, ca maioneza, in fata microfonului, taiat total, heh. Dupa cateva editii am trecut pe live, ceea ce a insemnat un nou trac, pe care habar n-am daca l-am trecut sau nu cu brio. Stiu doar ca nu-mi pregateam nimic inainte de emisiune, ca speech; imi luam doar plasa cu CD-uri si casete si imi faceam curaj pe diverse terase pana seara tarziu, ca intram in direct dupa BBC-ul de la ora 23. Si, de cele mai multe ori, imi venau multe CD-uri promo luni la pranz, ca se strangeau la posta peste weekend. Si cum emisiunea mea era luni seara, era perfect. Stateam in direct o ora, o ora jumatate, vorbeam si improvizam in functie de chef si stare, depinde cum ma intelegeam cu al meu coleg din noapte de la radio, Geo, cel de serviciu, de la permanenta.

Oricum scoala nu m-a prea interesat, ca am facut-o de gura lui taica-meu, care nu suporta sa-si vada mezinul sofer de taxi, meserie tare banoasa in acele vremuri post-revolutionare, mai ales ca eram venit dupa o armata umilitoare si apasatoare de mama focului. Pentru mine era brici, aveam bani, eram cumva independent, ce atata efort pentru a deveni intelectual falit, apreciat doar pe vremurile trecute...

Devenind student, am ajuns iar la cheremul financiar al parintilor, deloc unul confortabil pentru mine. In acele vremuri toti banii pe care ii primeam de la ai mei ii bagam in timbre, caci scriam ca turbatul la tot felul de trupe, case de discuri and co. Am fost de cateva ori la Bucuresti pentru ca aveam un prieten Paul care avea deja acces la fanzine de pe afara, incepeam sa trag la copiator pagini intregi, copiam adrese postale, singura mea cale de a ajunge in direct cu universul asta muzical. Nu ma interesa sa ascult muzica pe care o puteam primi de la prieteni sau cumpara piratata, nu era din filmul meu!

In acele vremuri Piata Romana era plina de metalisti isteti, care traiau din multiplicari de casete, totul intr-un mod ilegal. Si nu doar metalisti, ci bisnitari care aduceau ANATHEMA cu TWIN PEAKS, cu YAZOO sau cu COCTEAU TWINS, orice era cerut si se vindea. Era suficient sa pui primul mana pe un SINISTER sau MY DYING BRIDE original (sau cu licenta poloneza) si apoi faceai zeci de copii pe casete si luai caimacul! Unele se auzeau oribil, altele chiar bine. Era o intreaga industrie ilegala, cu amplificare in toata tara, astfel ca mergeam si la Cluj Napoca sa-mi cumpar astfel de casete (erau cele pe care nu puteam sa le primesc si trebuia sa le am pentru

colectie). Ardelenii le faceau cu mai multa grija, in sensul ca pliantele erau trase la un copiator color, la buna rezolutie iar inregistrarea era de calitate. Multi dintre acestia au ajuns apoi sa fie repere si exemple de promoteri veterani si respectabili in Romania, desi nu au vorbit niciodata direct cu vreo casa de discuri sau cu vreo trupa. Plus cei care sustineau fals ca au fanzine, emisiuni radio si alte minciuni, doar-doar sa primeasca promotionale de afara pe care apoi sa le puna la produs. De aici si nebunia mea cu a trimite casetele audio cu emisiunea mea sau revista mea Kogaionon peste tot.

Eu aveam nevoie de bani pentru timbre, IRC-uri si taxe postale, insa nu m-am incumetat sa fac la fel, adica sa multiplic albumele primite, desi am fost cautat insistent si imbarligat ca macar asa voi reusi sa sustin interesul celor ce asculta asa ceva. In toata tara se practica asta si era convenabil pentru toata lumea, mai ales ca totul era contrafacut si extrem de ieftin fata de original. Alesesem eu, in mintea mea, o alta varianta: aveam deja o baza de date si, numai dupa ce aparea vreun album oficial iar eu aveam dublura ca CD sau nu era din filmul meu (rugam label-urile sa nu-mi trimita decat Ambient, Black, Doom, Industrial si Atmospheric, dar ei trimiteau tot), il ofeream ca premiu la radio sau chiar il vindeam unei persoane care stiam sigur ca il va tine pentru ea, nu il va multiplica. Aveam o filiera "selecta" iar "clientii" mei numarati pe degete erau in poll-position, inclusiv structurati pe genuri muzicale, heh. Nu era deloc corect cum procedam, doar ca ma incurajam sa-mi spun ca tot ceea ce faceam era in spiritul promovarii, pentru ca putinii bani castigati ii bagam in alte contacte pe care sa le am, sa le dezvolt, sa le sustin. Iar CD-urile de care nu mai aveam nevoie, de ce sa stea sa se puna praful pe ele, cand ar putea bucura pe altii, care le pretuiau ca si colectionari adevarati. Bine, nu erau multe, dar era incorect, clar! Mai tarziu, am oferit sute de CD-uri gratuit celor ce participau la evenimentele DonisArt. Probabil ca a fost apreciata ideea, deoarece nu a ramas niciun CD pe acolo. Imi amintesc ca la un ICE AGES au venit vreo 3 doar sa faca rost de aceste gratuitati, platindu-si biletul de intrare si, dupa ce si-au ales ce le-a placut, au plecat la bere, fara a fi interesati de ceea ce urma sa sustina Richard pe scena. Cred ca si la DBE voi mai aduce ce mai am prin casa, ca se pune praful inutil pe ele!

Mentionez ca era, de fapt, un melanj, deoarece multe CD-uri le primeam sigilate (pe langa promotionale) de la label-uri sau de la trupe pentru a le distribui cum doresc eu oricui ar fi interesat. Ma rog, vremuri cu parfum straniu pentru zilele noastre, dar asa s-a dezvoltat atunci aceasta industrie. Foarte putini erau acei colectionari care erau interesati doar de materiale originale, la fel si promoteri care sa-si faca treaba intr-un mod corect... Dar, chiar asa, ei existau si toata stima mea pentru acestia! Nu mai spun de industria cu tricourile false de la bulgari sau unguri. Si, ceva mai tarziu, CD-urile contrafacute din Rusia si Ucraina. Am stat deoparte si nu m-a interesat aceasta afacere, pentru ca muzica a fost pentru mine ceva mai mult decat un hobby, deci nu un business. Alex de la Beauty Of Pain este una dintre persoanele care, inca de la inceputuri, nu a comercializat decat produse originale si a lucrat totul pe acte. I-a fost foarte greu in toti acesti ani insa, pentru mine, este un tip valoros si il voi respecta pentru ceea ce a

facut el in Romania pe aceasta nisa!

Tot ce era original era mult, mult mai scump decat varianta facila de pe tarabe iar rockerul, oricat de bine intentionat ar fi fost, nu putea sa-si faca o colectie autentica fara imense sacrificii financiare. De aici poate si dorinta unora de astazi care incearca variante istete de a jongla cu regulile scrise (sau nescrise) in ceea ce inseamna a fi un sustinator: sa cumperi merch original, sa platesti biletul de intrare la un concert, sa scrii cronici si sa faci interviuri, indiferent ca reprezinti o publicatie sau nu. Am scris de curand ceva concret despre asta:

<http://www.kogaionon.com/ro/articole-kogaionon/sustinator>

Nu-mi place ipocrizia si nici sa scot in evidenta elementele negative, insa continui sa cred ca generatia tanara va prelua din ce in ce mai putin din cutumele unor vremuri bananiere, care nu au facut deloc bine scenei noastre de astazi. Insa trebuie sa recunosc ca interesul pentru Rock Si Metal era cu totul altul in urma cu ani de zile... sau poate ca vad eu distorsionat, ma rog!

Back to '90... Si am scris, in acele vremuri, de-am rupt la toata lumea, ca am emisiune radio, ca vreau sa le promovez realizarile, ca vreau sa fac interviuri, ca vreau sa fac ceva mai mult decat sa fiu un simplu ascultator. Si din 50 de scrisori, daca primeam 1-2 raspunsuri, in general nu de la ce ma ardea de muream! Si ma rupea asteptarea, mai ales ca eram un nerabdator din cale afara. Aproximam eu cate zile ar dura o scrisoare pana sa ajunga in Europa de vest, cate zile ar dura pana label-ul mi-ar scrie inapoi sau chiar sa-mi trimita materiale promo. Si cand treceau 2-3 saptamani (ucigatoare pentru mine) fara vreo veste, ma apucam sa le scriu iar, ca poate s-a pierdut scrisoarea, sau poate ca nu as fi fost convingator, sa le arat seriozitatea si devotamentul meu. Apoi ma amageam ca poate-s aia in concediu, ca mai asteapta pana au un plic cu mai multe realizari sa mi le trimita odata... astazi, pffff, vezi instantaneu daca cel caruia ii scrii ti-a citit mesajul... eh, vremuri ciudate atunci pentru zilele noastre, doar de povestit la un pahar de ceva mai mult decat cu lamaie, vara. Dar sigur cu menta.

Dupa 3 ani de scris ca nebunul, aveam deja cateva contacte, primeam deja casete, Cd-uri, promo-tap-ul, adv-tape, demo, vinil-uri... Am considerat ca pot sa fac mai mult si am decis sa pornesc o revista. Cu engleza eram oricum furculation-linguration, cu partea grafica-IT eram anti, asa ca am apelat la colegul meu de emisiune Ducu si am decis sa facem noi ceva ce nu a mai vazut Parisul. Mentionez ca Ducu mi s-a alaturat la emisiune dupa vreo 3 ani, adica prin 94 (tatal lui era rectorul universitatii si cum sediul radioului era gazduit acolo, plus faptul ca era un

impatimit de muzici d-astea, suna corect), emisiune pe care o faceam deja cu bunul meu prieten Catalin, doar ca el ba venea, ba nu... Apoi se indragostise teribil si pasiunile se schimbaseră puțin, heh. Stiti si voi cum e. Aveam editii cand eram toti 3, erau editii cand eram doar eu cu Ducu... si, de cele mai multe ori, singur. Iar in ultimii 5 ani, tot singur. Mda, parca vorbesc dintr-o alta viata.

Plus faptul ca voiam sa merg la concerte, dar sa mi se recunoasca statul de om de presa, prin a primi acreditare: faceam un saving prin intrare gratuita dar si faptul ca aveam acces si in alte locuri decat restul lumii ma fascina. Doar asa ma simteam important, recunoscut si util in promovarea pe care o faceam, in felul meu. Daca primeam acreditare obligatoriu cumparam ceva merch, daca nu, in functie de ce fise mai ramaneau in buzunarul blugilor (portofelul era inca mult prea mult pentru mine).

In fine, in 1995 am adunat cam toate materialele pe care le aveam direct de la trupe sau label-uri (nu mi-a placut niciodata sa promovez ceva ce nu primeam prin contact direct) si, cu sprijinul logistic al lui Ducu (culegere de text in Pentium, artwork, lay-out, amprenta vizuala artistica, engleza academica), alaturi de cateva materiale scrise de el, a aparut Kogaionon. Si unde oare? La o tipografie de pocaiti, ca aveau cel mai bun pret. Cand au vazut aia de la tipar fotografiile sataniste cu Lord Belial, ma temeam ca o sa refuze printarea. Dar era doar business pentru ei, asa ca am trecut si peste asta.

Imprumutat pana-n gat, dar cu revista scoasa, mi-am spus ca de-acum voi exploda, ca imi fac si emisiune la TV, ca organizez concerte, imi fac label, agentie de impresariat, toate focusate DOAR pe underground Dark muzical. Vai cum imi circula sangele atunci, cate idei mi se invarteau necontrolat prin minte....

Socul major a fost cand am realizat, doar dupa cateva zile, ca aveam sute de reviste in casa si nu puteam sa le trimit afara, caci costa imens posta. Ma sufocam de-a binelea! Si imi amintesc ca in decurs de 2 luni am trimis peste 150 de reviste promotionale pretutindeni, doar-doar sa-mi dovedesc ca ceea ce promit, fac. Cat m-a mai ajutat mama atunci, vazand ca am realizat totusi ceva, nu doar ca am cheltuit pe dracii mei muzicali transformati intr-o colectie de peste 5000 de CD-uri. Ajunsesa sa ma coste mai mult transportul unei reviste cu multe pagini decat revista, la pret de tiparire. Fanzinele in acele vremuri erau mult mai subtiri (48-60 pagini), se incadrau si ca greutate intr-un anumit standard si astfel costa totul mult mai puțin pentru toata lumea. Dar eu ce, aveam ochi si urechi pentru asta? Am bagat vreo 80 de pagini, ca nesatulul, ca daca tot am scos-o, sa fie ca o biblie muzicala underground. A avut ceva succes, ca am reusit sa o distribui prin vreo 25 de tari (asta suna exact cum astazi mentionez de unde vin participantii DBE, heh).

Un an mai tarziu am terminat facultatea, m-am tuns, frezat si m-am apucat sa castig bani, angajandu-ma oficial. La Radio a fost totul pro-bono, doar ca eram bucuros ca pot distribui oficial muzica si altor urechi. Plus satisfactia ca am creat un brand, Antofagasta radioshow, de care incepuse sa se auda si pe afara. Doar ca emisiunea avea o acoperire limitata, in afara orasului, parca pe la Falticeni daca se mai auzea, cand batea vantul corect, heh.

Odata inceput serviciul, focusul a inceput sa mi se schimbe cumva, mai ales cand am inceput sa calatoresc saptamanal prin tara. M-au tinut anumite povesti din viata secreta in priza, ceea ce a facut ca emisiunea sa fie difuzata pana prin 2001. Odata mutat din Suceava, am pus stop acestei colaborari radiofonice si am spus ca e timpul sa ma asez la casa mea, devenisem deja tatic, gata cu nebuniile, cu Metal-ul, cu drujbele... intru in rand cu lumea, devin om responsabil, serios. Mi-am facut treaba, datoria fata de mine, mi-am dovedit ce-am vrut, gata, la corporatism cu mine. Eventual sa mai postez pe propriul webzine facut intre timp de temerarul Lus, care m-a sustinut neconditionat, tehnic si grafic, plus ca m-a impins sa continui cu Kogaionon, ca ar fi fost pacat sa pun punct. Multumesc Lusache, rigurozitatea ta de Berbec autentic si ajutorul tau continuu a facut ca astazi inca sa ne tinem de Kogaionon si de ale lui conexe derivate: DonisArt, DBE, KRUNA, KruNatura...

Dupa cateva luni de reflectie, am ajuns sa scriu asta:

<http://www.kogaionon.com/ro/articole-kogaionon/1-ianuarie-2002>

Dupa alti 13 ani, dovedesc ca nu stiu nici acum ce vreau efectiv. Dar ma amagesc cu nota epica a frazei din facultate: "eu curentul cel indus, totdeauna m-am opus, cauzei ce m-a produs". Adica traiesc, ma bucur, imi place, respir... si ca sa fiu diip, repet expresia savanta: eu daca nu traiesc, mor.

Ca sa inchid paranteza asta interminabila, am decis ca DBE sa aiba un sens in 2015 si acesta este Kogaionon, 20 ani. Deja m-as putea juca cu attribute personalizate pentru anul viitor, ca fac 25 de ani de Antofagasta... dar pe cine mai intereseaza astazi ce a fost odinioara? Pentru mine este suficient astazi ca am gasit aceasta caseta audio cu emisiunea din 2 iulie 1996. Aceasta zi, de 2 iulie, are mai multe semnificatii pentru mine: una, ce tine de Stefan cel Mare (cel mai clar

exemplu este ca, fiind sucevean, i-am dat acelasi nume baiatului meu)... cealalta semnificatie tine de un scriitor roman care, la inceputul anilor 90, mi-a altoit gandirea si mi-a dezvoltat, poate exacerbat, retorica si pofta de a scrie, intr-un mod sincer si simplist (dar sucit), lucruri despre mine:

<http://www.kogaionon.com/ro/articole-kogaionon/octavian-paler>

Asadar, coincidenta sau nu, singura dovada disponibila pe care o mai am legat de Antofagasta este aceasta caseta pe care am urcat-o acum online. In caz ca sunteti curiosi sa auziti cum suna o emisiune Metal de provincie de acum cca 20 ani, dar cu materiale underground promovate doar direct de la sursa, lansate atunci, deci calde-caldute, puneti o ureche aici:

Stiu ca am avut mai multe editii inregistrate, intrucat diverse labeluri imi cereau dovada ca albumele trimise de ei au fost promovate la emisiunea mea. Caseta asta nu stiu cum mi-a ramas, insa mi-a luat vreo 15 minute sa leg in sculele mele de odinioara (linie Technics) toate firele ca sa se poata auzi inregistrarea. Un sentiment tare ciudat sa ma aud cum eram candva... Si imi amintesc acum de o fotografie si de o poveste mai lunga scrisa intr-o noapte de introspectie blank, vedeti mai jos "dizertatia" de acum 4 ani, poate cea mai detaliata si onesta scrisa de mine vreodata. Posibil sa regasiti idei, pasaje sau chiar texte scrise ceva mai sus, dar e normal, ca doar toata viata am fost un dezordonat, oricand gata de a lasa pe cineva drag sa preia din aceste rigurozitati cu care nu am rezonat nicicand... dar fara de care nu as fi putut realiza mare lucru, decat doar daca o ardeam pe joint si eram zen tot timpul... sau, mai rau, neimpacat pe viata asta care nu e corecta deloc cu mine, in ciuda faptului ca eu chiar as fi vrut sa faptuiesc multe:

<http://www.kogaionon.com/ro/editoriale-kogaionon/august-2011>

Gata cu retoricele, sa trec la ceva muzici noi, ceva ce mi-au captat interesul si poate nu numai mie. Ideea e ca primesc zilnic peste 20-30 albume si asta e un dezavantaj, ca devin superficial. Adica admit sa-mi scape multe albume bune. Sunt convins ca cei interesati stiu deja mult mai multe decat prezint eu aici, deci e de bine.

Prima trupa pe care o mentionez aici este MIDNIGHT ODYSSEY, care a scos o mica bijuterie

underground, pe cat de complexa, pe atat catchy. Albumul a aparut deja postat, merita de ascultat, daca va place Black, Doom, Ambient, mai ales ca albumul are o lungime faina, 2:22:

https://www.youtube.com/watch?v=-mSvk_h8X8c

Daca nu ati apucat sa ascultati noul album THEODOR BASTARD, o puteti face acum. Prima impresie a fost de album fara sclipire, dar, pe masura ce il reascult, incepe sa-mi placa din ce in ce mai mult:

<https://theodorbastard.bandcamp.com/album/vetvi>

Am scris si despre ultimul PARADISE LOST, parca foarte entuziasmat doar atunci:

<http://www.kogaionon.com/ro/recenzii-kogaionon/paradise-lost-the-plague-within>

Am ascultat si noul album KAUAN, dar pana la toamna mai este mult, cand va aparea el, deci nu am voie sa vorbesc... dar cu siguranta ca va zdrobi ceva inimi, din nou.

Noul album SHAPE OF DESPAIR suna bestial, cu o varietate si mai mare de voci, un Funeral Doom fabulos, m-a uns la suflet auditia lui. A fost postata online si a treia piesa:

<http://www.eternal-terror.com/articles/index.php?id=1495&type=A>

Pe partea Stoner Rock, noul album MY SLEEPING KARMA suna exact cum si-ar fi dorit fanii sa fie. Tare mi-ar fi placut sa fi stat pe aceeasi scena cu ELECTRIC MOON si ELECTRIC ORANGE, dar nu a fost sa fie, asa ca am renuntat la idee. Insa noul album este spectaculos. Nu ca originalitate sau inovatie, ci ca stare imprimata. Uitati-i live de la un concert de acum cateva zile:

https://www.youtube.com/watch?v=_sJjdgQYH80

Un amestec oarecum interesant de Metal si Dark Rock, denumit acum modern Doom Post Metal, cu trimiteri spre NEUROSIS si OPETH este APNEICA:

<https://www.youtube.com/watch?v=Gk8gFeyj0m4&feature=youtu.be>

Ma asteptam ca norvegienii ISVIND sa vina cu un album mai elaborat, nu doar cu un traforaj identic cu cel de pe vremea cand se incendiau biserici si se omorau homosexuali in numele Black Metal-ului Heathen:

<https://www.youtube.com/watch?v=JbeWjqtqm7E>

VINTAGE WARLORDS este proiectul bass-istului/basarului din ABIGAIL WILLIAMS, aici prestand un Doom Death Metal american in stil vechi dar cu insertii Sludge care-i da un oarece sarm fanilor brutalitatilor facute cu cap:

<http://vintagewarlords.bandcamp.com/releases>

Un EP care mi-a starnit putin interesul este cel lansat de curand de catre CODAS, un proiect solo ce penduleaza intre Dark, Industrial si Progressive:

<http://crowquillrecords.com/artists/codas>

Cum se combina Death Metal-ul cu Rockul? FERAL incearca sa se impuna, nu prea convingator, dar suficient pentru o bifa:

<https://www.youtube.com/watch?v=FZ9CYDsEdtM&feature=youtu.be>

Daca trecem la trompete, sau muzica bazata pe trompeta, ALFIE RYNER m-a captivat total cu al lui stil de avangarda, fortand Progressive-ul pana la limita Jazz:

<http://alfieryner.bandcamp.com/>

Experimental, Noise si Ambient de calitate poate fi o optiune si pe noul dublu album PRURIENT:

<https://www.youtube.com/watch?v=Z3r6N46fozA&feature=youtu.be>

Cu radacini in ISIS (nu teroristii, da?) si DEFTONES, dar si cu schimbari de componenta semnificativa, ROSSETA revine cu un al 5-lea material Experimental Rock, cumva zgomotos, cu mult Post-Rock si Hardcore, destul de Heavy dar si Metal, asa cum le place lor. Iar vin in Europa si iar nimeni nu s-a grabit sa-i aduca, desi canta si in Ungaria si in Serbia in vara asta. Mda, inuman, cum ar spune unii:

<http://noisey.vice.com/blog/rosetta-untitled-v>

AKASAVA este un proiect al naibii de ciudat, un melanj vintage de Occult Rock, Psychedelia si Proto-Doom din anii 60-70. Tocmai au scos un nou mic album, tare oldies ei asa, uitati-i live:

<https://www.youtube.com/watch?v=FmfCsU7MPIs>

NEIL OIL IMPRESSIONS are parte de o reeditare memorabila, noroc cu cei de la Denovali. Muzica e pentru fanii GSYBE, GIAA sau Explosions In the Sky:

<https://neilonimpression.bandcamp.com/>

Si HIDDEN ORCHESTRA se bucura de Reorchestrations, cu cateva piese nepublicate dar si unele spectaculoase. Au fost la Brasov si i-am ratat, live cam asa suna:

https://www.youtube.com/watch?v=c6Xr_867unE

MOLOCH vine cu un nou album pentru fanii vechiului BURZUM sau STRIBORG, un amestec

de Black Metal „disperat” cu Ambient. Cumva interesant. La fel si noul MORTIS MUTILATI, parca al treilea album solo al francezului ce se focuseaza pe un Melodic Black Metal destul de catchy, de pe vremea cand MARDUK nu era doar un traforaj ultrarapid.

Si daca tot ii vom putea vedea in octombrie pe NOCTURNAL DEPRESSION, atunci merita sa ascultati noul lor album scos la AVANTGARDE MUSIC. Este Depressive Black Metal, numai bun de digerat cu FORGOTTEN TOMB si ceva SHINING, ca si nea Niklas a lansat acum un video tare controversat ca imagine, dar va las pe voi sa-l cautati pe net. Deja e din alt film pentru mine, mi se pare deja mult, mult prea circular. In fine. Pe Post-Rock clasic HUBRIS vine cu un album destul de ritmat, de oaches, tocmai au cantat in dechidere la JAKOB. Iar CEVEO au scos si ei acum cateva luni un album pe acelasi stil, bun de-o ascultare.

Ma opresc aici cu povestirile, ca e cam prea mult. Cam da. Nu cred eu ca as avea rabdare sa recitesc ce am scris pe aici, d'apoi voi.

De politica nu ma mai leg astazi prea mult, caci zumzetul armelor se aude din ce in ce mai puternic. Noroc ca inca nu si vajaitul gloantelor. Base ne arata ca de la un american convins poate trece la admiratie ponderata pentru rusi, de dragul strategiei (ca sa nu spun agent dublu) si ca amenintarea jihadista este mult prea mare pentru intreaga Europa, de asta sa ne facem frati de codru cu Putin. Nea Klaus trage cu tanti Merkel ca cica asa ar fi cel mai sigur pentru noi... mda, imi suna iar a duplicitate, in sensul ca suntem cu UE si cu NATO, dar mai mult cu Germania, care, daca e sa privim la rece, ne-ar folosi oricand ca pion de schimb din nou pentru Mama Rusia, de care nu poate scapa nici economic, nici geopolitic. Crimeea a fost deja asimilata, estul Ucrainei tinde sa devina tot de-a lor, presedintele polonez ales acum creeaza ceva ingrijorare caci nu pare a fi din limbajul germano-francez, ci mai degraba american... si atunci totul e incert, caci daca esti cu UE trebuie sa te pleci in fata market leaderul Germania, dar sa-l perii si pe cel francez, ca-s la pachet, grecii socialisti fara cravata dar modernisti in body-language au gasit deja o cale emotionala prin care sa scape de datoriile asupritorilor, mai ales ca educa si inoculeaza populatiei elene, prin clipuri ce ruleaza in mai toate autobuzele, cum poti lucra si mai putin si sa ti se stearga datoriile, ca doar na... ei sunt o natie mare, ce se trage din Olimp, deci gata cu presiunile... mai vin si unii italieni cu mandria fostului imperiu Roman... turcii isi fac jocul lor caci au un loc strategic pe harta... Cine mai are timp sa-i bage in seama si pe ai nostri patrioti, care cauta inca sa lamureasca cine a fost eroul, de fapt, dintre Antonescu si regele Mihai... deja se desprinde dintr-o parte din tineretul actual ca Ceausescu ar fi fost, totusi... desi Iliescu inca vegheaza...

Nimeni nu stie daca s-a facut iar vreo impartire teritoriala a Europei intre Germania si Rusia, dar, la ce joc de glezne se face in jurul Ucrainei, continuam sa ne amagim cu speranta ca noua nu ni s-ar putea intampla asa ceva, ca suntem in EU... doar ca, in acest caz, cred ca doar NATO ar mai putea conta, dar si asta fragil. Cu alte cuvinte, cred ca e timpul sa ne urmam clasica cale a noastra: patrioti si militanti vocal de dimineata pana seara iar mai pe intuneric, pana dimineata, vindem si ne vindem cat se poate, la un pahar si alte sporturi practicate de mii de ani (dar si cu preotii alaturi ca sa dea bine), ca viata-i scurta si carpe diem-ul conturat de eroul national Pacala ne face sa ne orientam oricum, sa ne descurcam, cu oricine ar veni. Ba cu rusii, ba cu turcii, ba cu austro-ungarii, ba cu nemtii, apoi iar cu rusii, dupa care cu americanii, si iar cu nemtii...

E interesant oricum sa vedem cand, cum si unde se va deschide al doilea front, de catre Rusia sau alta putere mondiala, ca sa poata face iar bani seriosi si producatorii de armament, ca tot s-a ordonat cresterea bugetelor de aparare. Citeam zilele trecute cateva randuri care imi sunau cumva cunoscut, doar ca piesele sunt asezate acum cumva altfel pe tabla:

„La 23 august 1939, după semnarea pactului Molotov-Ribbentrop, Stalin striga fericit: L-am înșelat pe Hitler ! Într-adevar, Stalin l-a înșelat pe Hitler așa cum nimeni n-a mai fost înșelat în întreg secolul XX: peste doar o săptămână și jumătate, Hitler lupta pe două fronturi, altfel spus, chiar de la începutul războiului, Germania era în situația de țară învinsă.” (Victor Suvorov).

„Cum Stalin nu-și prezenta planurile, mulți credeau că nu le avea: greșeală tipică de intelectuali flecari.” (Robert Conquest).

Sa va bucurati de vara, de muzica, de vacante si de ce credeti voi ca merita. Ne revedem, ne reauzim cumva, la umbra unei ferigi vesele, la ceas de seara sau de zi, mai devreme sau mai tarziu. Azi e ziua copilului, motiv de aniversat... sau de baut!

AUTOR: Doru Atomei

1 iunie

SURSA: [Kogaionon Magazine](#)